

Počteníčko

Karina Babunych, 9. A

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2013/2014**

Mé ráno (líčení)

Mé ranní vstávání je těžší jak mé usínání.

Lehce usnout, těžce spát, pohodlné ráno

si chci dopřát . Vstávám v 6.20 ráno

a okolo 11té usínám. A ráno, to si

přispávám. Poté v 6.56 vstal jsem

a vylítl do koupelny na mé ranní potřeby,

kde vyčistím si zuby, obléknu se a jdu

hledat kalhoty. Na kalhotách kočka mi

leží a já ji z nich sundám stěží.

Berly mého otčíma Standy popadám, kočku tím

po chvíli vyndávám. Z kalhot mi slezla a

já vzpomněl si, že čisté jsem si večer

pověsil. Potom tašku připravil si a do školy

utíkal, dva autobusy promrhal.

Autobus a automat se mi vysmívaly,

ale jízdenku mi nakonec vydaly!

Denis Krátký, 8. C

Jiřina Janečková, 9. B

Ivanka Kerekaničová, 8. C

Přátelé jsou rodina, kterou si vybíráme sami (úvaha)

Podle mě jsou přátelé nezbytnou součástí života

každého člověka. Někdo jich má více, někdo méně. Ale já si

myslím, že stačí mít klidně dva opravdové kamarády, kteří mě

podrží i v té nejtemnější chvíli. Ten, kdo má stovky fiktivních

přátel, je podle všech šťastný člověk, ale nemusí mít ani

jednoho opravdového přítele.

Kamarády si člověk získává během celého svého života. Víte kde? Samozřejmě

ve škole, kde si člověk může získat nejvíc přátel. Stačí být otevřený okolním lidem. Dále pak

třeba na různých zájmových kroužcích, jako je například florbal, basketbal a jiné.

Postupem svého kamarádství s lidmi, které máte rádi, přijdete na to, že je považujete

za takovou svoji druhou rodinu.

Přítel může být ale také hodně bezcitný, takzvaně vám bodne nůž do zad v těch

nejlepších chvílích, kdy si myslíte, že ho máte za nejlepšího kamaráda.

Víte, jak poznat, jestli jsou kamarádi opravdoví? Také není špatné si třeba od jiného

svého kamaráda zjistit, jestli vás nepomlouval. Já ale tohle nemám zapotřebí, protože svým

kamarádům věřím.

Jak už jsem řekl, přátelé jsou nezbytnou částí každého z nás a kdo je nemá, musí být

osamělý po celý svůj dlouhý život.

Radek Říha, 8. A

Čtyři roční období

Jaro

Venku nám to pučí
a nad hlavami bzučí.
Je tady jaro, krásný čas
a vše probouzí se v nás.

Jarní vůně a rozkvetlá louka
a teplé sluníčko nám na okna ťuká.
Ťuky, ťuk, ťuky, ťuk,
já jsem malý sluneční kluk.

Teplíčko já připravím
a úsměv na tváři vytvářím.
Jaro je tady, utíká čas
a vše hřeje v nás.

Radka Hájková, 5. A

Jaro

Jaro už začíná,
taje sněhová peřina.

Ptáčci venku švitoří,
tetičky u kafe hovoří.

„Sněženky už rostou,“
říká pošťák s poštou.

Volám na tetu:
„Jaro už je tu!“

Samuel Bigas, 5. A

Hana Klimentová, 6. A

Kristina Blahutová, 7. A

Klid a radost aneb uzavření se do sebe (líčení krajiny z obrazu)

Je podzim. Žluté listy, které jsou jasné jako slunce, pomalu padají z větví na zem jako lehoučká pírká. Jen sem tam a jen taktak se pár zelených lístků udrží na stromech. Každý si touto alejí plnou vysokých stromů, obsypaných listy, může chodit, jak se mu zlíbí, protože tam, kde se celé jaro a léto chodilo po viditelné cestě, teď žádná nebyla, byla celá zasypána listím.

Malé děti se v listech válejí jako v peřinách. Možná, že stejně se budou pelešit v zimě, až napadne sníh. Schovávají se za stromy, za ty tlusté, silné kmeny, které každého schovají. Jsou útočištěm pro různá zvířata, která si na nich stavějí hnízda, i pro ty malé hladové krky.

Možná, že tuto alej můžeme nazvat alejí klidu. Staří lidé tu mají klid a rozjímají nad životem, který prožili. Může se také nazývat alejí lásky. Milenci se tu scházejí, aby tu rozjímali a trávili spolu čas, který je pro ně tak cenný.

Nakonec stejně všichni dojdeme na konec aleje, jako na konec tunelu, který ale není v pozitivním slova smyslu, jak by si všichni mohli myslet. Na konci totiž začíná civilizace. Civilizace plná aut a vysokých budov.

Marie Strnadová, 8. A

Lilie

Je podzim. Dívám se z okna a vidím tolik různých barev a věcí, které mě uchvacují. Lilie přeci na podzim nerostou. Bylo to zvláštní. Ta lilie byla tak krásná a neobyčejná, že mi zvědavost nedala. Seskočila jsem z okna a běžela dolů po schodech. Když jsem běžela, přemýšlela jsem o tom, že je zvláštní jedna věc. Na tuhle otázku jsem neměla odpověď. Lilie, která zdobila ten pustý záhon, byla pryč. Copak jsem už doopravdy blázen? Řekla jsem nahlas. Zklamaně jsem se otočila a odešla dovnitř. Ještě dlouho jsem seděla na okně a přemýšlela, kam asi mohla zmizet moje žlutá lilie.

Jednou, když jsem seděla na zahradě, přišla ke mně jedna z našich sousedek a zeptala se mě, o čem tak hluboce přemýšlím, a já jsem odpověděla: „Lilie.“ „Jaká lilie?“ zeptala se s údivem. „Ta lilie, která tu rostla, zmizela a já chci vědět, kam.“ Ona řekla: „Pojď, ukážu ti ji.“ Vešly jsme do jejího bytu a tam stála váza s krásnou žlutou lilií.

Kristina Blahutová, 7. A

Cesta na Lipno

O podzimních prázdninách jsem měla oslavu narozenin. Oslava se konala v sobotu. Tři kamarádky u mě spaly do neděle a jedna až do pondělí. Její rodiče totiž byli na Šumavě a ona nechtěla být sama doma. Měli jsme naplánováno, že pojedeme i s mými příbuznými na stezku „korunami stromů“ a na bobovou dráhu.

Ráno jsme se probudily brzy a byly jsme celé natěšené. Šly jsme na autobus, kterým jsme dojely na babičinu chatu. Z chaty jsme pak jeli i s tatškou a strýčkem na Lipno. Celou cestu jsme se s kamarádkou ptaly: „Kdy už tam budeme?“ Strýc, který řídil, jen opakoval: „Ještě tři čtvrtě hodiny, ještě půl, ještě čtvrt.“ Než to ale dořekl, ozvalo se: „Prásk!“

Všichni jsme se lekli a auto se zastavilo. Tatka se strýčkem vyšli ven a otevřeli kapotu. Zjistili, že je nějaký problém s motorem a auto nejde nastartovat. Všichni jsme byli smutní a nevěděli jsme, co máme dělat. Byli jsme na cestě uprostřed lesa a nikdo tudy neprojížděl. Nakonec jsme dospěli k rozhodnutí, že auto odtlačíme z cesty, aby jiným nepřekáželo, a dojdeme do cíle pěšky.

Nebylo to ale tak jednoduché a auto bylo těžké. Za víc než deset minut se to konečně povedlo a my jsme se vydali na cestu, která byla opravdu dlouhá a náročná. Barevné listí leželo všude na cestě a klouzalo.

Všichni jsme byli vyčerpaní. Když jsme došli, sedli jsme si do restaurace před stezkou „korunami stromů“ a dali jsme si horkou čokoládu. Když jsme si všichni odpočinuli, vyrazili jsme na cestu. Byl nádherný výhled, i když jsme ještě nebyli v největší výšce. Tyčili jsme se nad všemi stromy a moc se nám to líbilo. Když jsme se pořádně vynadívali, šli jsme zase dolů. S kamarádkou Eliškou jsme ještě chvíli řádily na hřišti vedle restaurace a také my jsme se vydaly zpátky.

Už se šlo lépe, když cesta vedla z kopce. Našli jsme auto, po chvíli se nám ho podařilo nastartovat a jeli jsme zpátky domů. Nakonec to byl krásný zážitek.

Tereza Kahudová, 7. A

Zimní den (líčení)

Ráno jsem se probudil. Vločky si říkaly mezi sebou, že jsou kamarádky. Otevřel jsem okno, abych si vyvětral. V tom mráz vstoupí otevřeným oknem a zve mě ven.

Jdu se nasnídat. Čerstvé housky s marmeládou jsou krásně křupavé. Po snídani si vyčistím zuby kartáčkem, který se na mě směje. Obleču se a jdu ven.

Mráz mě přivítá ve svém ráji. Je rád, že jsem ho navštívil. Ještě před tím, než vezmu boby, tak se rozhoduji jaké. Když sáhnu po červených, tak modré jsou smutné a červené veselé. Vezmu oboje a jsou spokojené.

Dojdu na sjezdovku a sjezdovka se tváří šťastně, že na ní už někdo jezdí. Ale v tom se boby začnou hádat, jaké z nich pojedou první. Řekl jsem jim, ať chvíli počkají. Došel jsem pro kamaráda a vyjely oboje na stejné. Jezdil jsem až do večera. Potom jsem odnesl boby, které byly unavené, ale celé šťastné.

Mráz mi řekl, že už mám jít domů. Šel jsem, protože s mrazem si není radno zahrávat.

Jan Dvořák, 8. C

Zimní den (líčení)

Když nastane měsíc říjen, tak s ním přijde mráz, který se na nás mračí. Směje se nám, jak musíme chodit teple oblékáni, nosit teplé boty, čepice, ale i rukavice, které nás opravdu zahřejí. Sněhové vločky jsou bílé jako nelinkovaný papír. Obloha a mraky jsou černé jako tma.

Každé ráno se mráz na nás směje, když je nám zima jak na Severním pólu mezi tučňáky a eskymáky. Tato rána bývají opravdu chladná. Když nasněží, vypadá to na silnici a na chodníku jako bílá peřina, po které děti sjíždějí jako po klouzačce a skáčou jak na trampolíně. Je to krásné zimní období.

Když zamrznou rybníky a řeky, bruslí děti jako praví krasobruslaři. Až na nějaké ty pády.

Mám zimu ráda, je sice chladná, ale dokáže vykouzlit neuvěřitelné věci.

Denisa Hlaváčová, 8. C

Evelína Hyková, 6. A

Magdaléna Chánová, 6. A

Zimní den (líčení)

Je krásný zimní den, vstanu, jdu otevřít okno. Mé oči jsou ještě unavené. Po chvilce okno zavřu. Zajdu si do koupelny umýt si obličej, za mými zády je cítit průvan. Hle! Před koupelnou bylo otevřené okno a do mého pokoje vnikl zimní vánek.

V mém pokoji je zima jako v mrazáku. Ale po chvilce se začne oteplovat. Poté, co se oteplilo, jsem se oblékal do školy. Jsem oblečen. Vyjdu ven z domova a najednou vidím mráz na autech. Říkám si pro sebe: „Tak toto bude velká zima.“ Když dorazím do školy, říkám si v duchu: „Konečně jsem v teple.“

Dominik Vlček, 8. C

Zimní den (příběh)

Byl krásný svěží den. Ptáci odlétli, ale i přesto se nějací zpěváčci našli. Na stromech už nebyl ani jediný lístek. Chladný a bodavý vítr vlál ze západu a všude bylo bílo. Byla zima, ale přesto jsem se odhodlal do tak kruté a nemilosrdné přírody.

Měl jsem hlad, a tak jsem si vyšel ulovit pár polních a norních zajíců. Když tu náhle z jeskyně vyskočil huňatý medvěd. Ještě, že jsem s sebou měl kopí a louč, jinak bych byl asi mrtev jako ten ubohý tulák. Myslel si, že když byl mladší, měl právo stát se vůdcem. Ale útočí na ně huňatý medvěd. „Co to?“ šeptal najednou ten studený vítr. „Zvířata se bojí ohně.“ Proč mě to nenapadlo. Hodil jsem po něm louč a odehnal ho, ale... „To ne!“ Oheň zhasl a louč mi navlhla od sněhu.

„Jsem bez ohně.“ Zalezl jsem do jeskyně. Byla temná, chladná a plná kostí. Asi zde umrznu. Kdybych nebyl tak hloupý a drahocenný oheň nechal doma. Nevím, jak ho obnovit. Ztratil jsem naději na přežití. Byl jsem našťvaný a ze země sebral kámen. Byl studený, ale nevadilo mi to. Vztekly jsem ten kámen hodil o stěnu jeskyně. „Co to je?“ Našel jsem způsob, jak získat ten drahocenný a k životu důležitý oheň. Teď už nejsem jen jeskynní zvíře, ale člověk. Mám právo se stát novým vůdcem smečky.

Denis Blábolil, 8. C

Projekt AJG – Když se hudba vybarví

Dominika Maxová, 7. C

Marek Boháč, 7. C

Zimní den (líčení)

Zima. Zima je slovo, pod kterým si můžeme představit chlad, mráz, sníh, led. Ale i Vánoce. Vánoce jsou časem pro rodinu a přátele. Krásně voňavé cukroví, které zakusujeme k teplému čaji, který nás zahřeje v tomto chladném období. Barevný a vysoký vánoční stromek, který mi vždy zvedne náladu. Zdobení stromku je sice náročné a bolí z toho záda, ale může to být i legrace. Naše rodina zdobí stromek na Štědrý den ráno. Po obědě s naší tradiční hráškovou polévkou chodíme do večera po Budějovicích. Sníh nám krásně padá do vlasů a my si prohlížíme nádherně zasněženou přírodu. Večer si dáme dobrého kapra se salátem. Poté se převlečeme do svátečních věcí a jdeme k osvětlenému a nádhernému stromečku. Rozdáme si dárky a zpíváme koledy. Po náročném dni se dívám z okna na nádherný padající sníh a po zhlédnutí jeho uklidňujícího tance spokojeně ulehávám a usínám. Zima je krutá, ale dokáže být i nádherná.

Eliška Kurážová, 8. C

Vánoce (popis uměleckého díla)

Popisuji obrázek Josefa Lady, který vyjadřuje atmosféru Štědrého večera na vesnici v selské kuchyni.

Největší dominantou obrázku je vánoční stromeček. Je zdobený klasickými ozdobami, jako jsou jablíčka, ozdoby ze slámy nebo ze dřeva. Nejkrásnější ozdobou stromečku je vánoční hvězda, umístěná na špičce. Vánoční stromek stojí na masivním dřevěném stole.

Stůl je středobodem staročeské kuchyně, ve které se sešla celá rodina. Vpravo u stolu sedí prarodiče a těší se s vnoučetem. Čtyři děti, dva chlapci a dvě dívky, si prohlížejí betlém, který stojí na stole. Všemu pokojně přihlíží hospodář, pokuřující dýmku, a panímáma. Pejsek zpod stolu pokukuje po vánočce, která nechybí na štědrovečerním stole.

V levé části obrázku vidíme vysoká kachlová kamna, která jsou typická pro tyto staré kuchyně. Všichni jsou svátečně oblečení, jak se na Štědrý večer patří.

Vánoční svátky mám nejraději, proto se mi tento obrázek velmi líbí.

Daniela Bakalářová, 7. A

Natálie Silovská, 6. B

Žaneta Oláhová, 6. B

Vojtěch Kirschner, 6. B

Milada Švecová, 6. B

NICHOLAS WINTON

Děti o dokumentu SÍLA LIDSKOSTI

Dnes jsme byli na dokumentárním filmu o Nicholasu Wintonovi. Zachránil přes 690 dětských životů před vraždícími nacisty. Obdivuji ho, protože já bych to nedokázal.

Přes padesát let o tom nikomu neřekl a nikdo se nedozvěděl o jeho hrdinství. Lidé se to dozvěděli až po zmíněných padesáti letech díky jeho manželce, která prohledávala půdu a objevila seznamy a fotky dětí.

Nicholasovi je sto čtyři let a uvažuje se o tom, že mu bude předána Nobelova cena míru. Je to rozhodně skvělý člověk.

Marek Mačí, 5. A

Byl to dokumentární film z válečného období. Vypráví o Nicholasi Wintonovi, který jako třicetiletý začal v roce 1939, na vlastní nebezpečí, organizovat hromadné odjezdy dětí z Československa do Velké Británie. Zachránil tak 669 převážně židovských dětí před transportem do koncentračních táborů.

Pro každé dítě ve věku do sedmnácti let bylo nutné získat v Británii náhradní rodinu a kauci ve výši 50 liber. Pak už nebyl problém získat pro ně povolení k pobytu.

Poslední vlak byl vypraven 1. září 1939, byl ale zastaven, protože vypukla válka a hranice byly uzavřeny.

Eliška Bártoová, 5. A

Děti bez vlastní rodiny (k filmu Nicholas Winton – Síla lidskosti)

Někomu pomoci a navíc takovému množství lidí a za hrozných podmínek, to se vidí málokdy. Nicholas Winton to dokázal. Pomohl židovským dětem. Zachránil jejich životy před osudem smrti. Takové činy se velmi, ale velmi cení.

Winton pomohl dětem emigrovat ze střední Evropy do okolních států. Jejich rodiče ale emigrovat nemohli. Museli své děti pustit do světa samotné. Moc obdivuji Nicholase Wintona, ale nejvíc obdivuji rodiče zachráněných dětí.

Oni totiž nevěděli nic, nevěděli, kam děti posílají, jestli přežijí, jestli je ještě někdy uvidí, měli jen víru v to, že vše bude jako dřív. Poslali děti do neznáma a nevěděli, že navždy.

Děti, které přežily, už nikdy své rodiče ani své příbuzné neviděly. I když se v dospělosti vrátily domů, tam, kde se narodily, tam, kde své rodiče viděly naposledy. Nic, nikde nikdo.

Vždyť přeci rodina je to nejvzácnější, ale ony ji ztratily.

Adéla Šťastná, 8. A

Michaela Říhová, 7. A

Přijmout cizí dítě do své rodiny?

(k filmu Síla lidskosti)

Myslím, že by se to mohlo uskutečnit, ale byla by to dřina. Museli bychom přestěhovat pokoj, koupit postel, ubrat si z kapesného a mnoho dalšího, ale zachránili bychom jeden lidský život.

Já bych si někoho klidně vzal. Dával bych mu polovinu svého kapesného. Chodili bychom společně do lesa na houby a stavěli chýše.

Dalšího brášku nebo sestru bych chtěla! Ale do našeho bytu bychom se nevešli. Je to byt 2+1. Museli bychom se rozdělit o psa, o postele, o skříň, o pokojík. Pro kluka ten pokoj není, protože je holčičí. Do auta bychom se vešli, ale byl by problém s připoutáním, protože nám uprostřed blbne pás.

Moje rodina by mohla adoptovat dvě děti. Můj bratr, kterému bude za chvíli osmnáct, studuje v Praze. Doma zbyl jeho pokoj a rozkládací postel pro dva. Občas nás chodí navštívit. Může spát v obýváku na pohovce nebo matraci.

Žáci z 5. A

Daniela Bakalářová, 7. A

Zimní vlak

Jednou v zimě žil chlapec, který slavil své 23. narozeniny. Žil sám, protože mu rodiče zemřeli. Bydlel na kopci ve staré dřevěné chatě. Vedle kopce bylo kolejiště. Chlapec se jmenoval Filip. „Ach, kdybych si tak mohl něco koupit. Ale já mám sotva peníze na jídlo,“ řekl si.

Druhý den, když šel na nákup, přijel jakýsi světle modrý vlak. Podle barvy a ledu na něm usoudil Filip, že je to zimní vlak. Když kolem projel, začalo sněžit. V tu chvíli dostal Filip rýmu. Běžel rychle domů, aby si uvařil čaj a lehl si do postele.

Hned jak si lehl, tak se setmělo. Filip dostal strach a podíval se na mobil, aby zjistil, kolik je hodin. „Přesný čas 0:00 v noci.“ Když to řekl, cítil se silnějším a už neměl rýmu. Zarazilo ho to, ale... Rychle se oblékl, sbalil kufry, vzal si nějaké peníze na lístek a běžel na vlakové nádraží. Průvodčí zimního vlaku řekl Filipovi, že má lístek na tento vlak zdarma. Že ho odveze do nebezpečného světa. Filip souhlasil, protože už tu nechce být nadále sám. Nastoupil do vlaku a odjel...

Karolína Našincová, 5. A

Terza Sázelová, 7. B

Zažili jsme /Byli jsem svědky.../ Zimní olympijské hry

Historie olympijských her sahá až do starého Řecka. Letní olympijské hry byly obnoveny v roce 1896, zimní pak v roce 1924. Právě končí 22. ZOH se konaly v ruském Soči.

Sledoval jsem v televizi různé sporty, zvláště ty, ve kterých soutěžili čeští sportovci: biatlon, rychlobruslení, lední hokej, alpské a klasické lyžování, snowboarding, krasobruslení, boby a skoky na lyžích. Nejvíce mě zaujaly moderní, rychlé a atraktivní sporty – biatlon a snowboardcross. Navíc v těchto sportech dosáhli naši sportovci nejlepších výsledků.

Snowboardcross mě zaujal také proto, že „snowboardáci“ jsou jedna velká rodina kamarádů, kteří se přátelí i mimo sjezdovku, užívají si nejen sportu, ale i zábavy a legrace. Snowboardcross se jede na rychlé trati s mnoha skoky a zatáčkami. Muži i ženy jezdí na stejném svahu. Protože je k olympijskému závodu přihlášeno mnoho závodníků, musí se jet nejdříve kvalifikace na čas, podle času jsou závodníci rozděleni do šestičlenných skupin. Poté se jedou rozjížděky a z každé postupují tři závodníci, pak se pokračuje až do finále.

S napětím jsem sledoval Evu Samkovou, jak v každé jízdě hned od začátku ujíždí soupeřkám, zvládá skoky i zatáčky a vítězí. V semifinále vypadla i americká hvězda, její největší soupeřka. I ve finále jsem držel palce a bylo to stejné. Samková jela od začátku v čele a bez zaváhání zvítězila. Má zlatou medaili.

Sledoval jsem i další medailisty – zlatou a stříbrnou Sáblikovou, medaile biatlonistů, jen hokejsté zklamali.

Už se těším na příští olympiádu, která se bude konat v Jižní Koreji.

Matyáš Perek, 7. C

Zimní olympijské hry

Posledních sedmnáct dní nezajímá lidi po celém světě nic jiného než zimní olympijské hry. Jsou výjimečné tím, že se konají pouze jednou za čtyři roky. Zúčastňují se jich nejlepší sportovci ze všech zemí světa.

Letošní olympijské hry se konaly v Rusku, ve městě Soči. Podle televizních zpráv to byly nejdražší a pro naši zemi nejúspěšnější zimní olympijské hry. Sportovci soutěžili v patnácti sportech a celkově bylo devadesát osm disciplín.

Mým největším zážitkem z olympijských her byl závod snowboardistek v snowboardcrossu. Tento závod se jel v jeden den. Konal se v neděli, takže jste ho mohli v klidu sledovat doma v televizi. Závod začal brzy ráno kvalifikací. Vyhrála naše závodnice Eva Samková. Nejdůležitější byly tři vyřazovací jízdy, tedy čtvrtfinále, semifinále a finále. Jízdy byly velice zajímavé. Viděli jsme mnoho pádů, ale také krásných i dlouhých skoků. Naše závodnice nás potěšila, protože všechny jízdy vyhrála s velikým náskokem. A to i tu nejdůležitější finálovou jízdu, která jí zajistila zlatou medaili. Mně osobně se líbilo její sympatické vystupování a namalovaný knírek.

Kromě této zlaté medaile naši sportovci získali ještě sedm dalších medailí. Proto byly pro naši zemi tyto olympijské hry nejdůležitější. Těším se na příští olympijské hry.

Klára Houfková, 7. C

Zimní olympijské hry

Ten den, kdy se udál můj zážitek, byla středa odpoledne. Obvyčně v tuto dobu bývám venku s kamarády, ale tento den jsem byla zvědavá, jak dopadne Martina na olympiádě v Soči. Myslím tím naši známou rychlobruslařku Martinu Sáblíkovou.

Vždyť na olympiádě ve Vancouveru byla „zlatá“. Obhájí tedy tuto medaili? Usedla jsem k televizi a byla napjatá k prasknutí. Můžu jen fandit a držet palce. Ostatní je na Martině.

Už je slyšet výstřel ze startovací pistole a Martina se pouští do boje s nizozemskou závodnicí Ireen Wüstovou. Na začátku je soupeřka rychlejší, ale závod je dlouhý 5000m. Do cíle je ještě daleko a nic není ztraceno. „Martino, já ti věřím!“ Pak se naše závodnice ujímá vedení. Vítězí s časem 6:51,54 a je vidět, že je šťastná.

Kdo se může pochlubit jednou stříbrnou a třemi zlatými medailemi z olympiád? Já jsem šťastná také, byl to opravdu zážitek. Ten nejkrásnější z této olympiády.

Tereza Váchová, 7. C

Vymysli co nejdlejší příběh, kde všechna slova začínají od P.

Plat půjčil Petrovi pan Pepíček.

Petr prodal Pepíčkově pytel.

Pepíček propíchl pytel.

Pralinky Pepíček prodal.

Vojtěch Kirschner, 6. B

Anna Davidová, 6. A

Pavčina prala prádlo přes pračku. Potom přinesla psovi plastiku. Pak prala Pepíčkově prádlo.

Michael Dunka, 6. B

Pomerančový punč

Petra pila po Pavlovi punč. Punč páčil Petře prsty. Petra punč pustila, protože páčil. Punč padl po podlaze. Petra plakala. Petr potom platil Petře pomerančový punč. Petra poděkovala za punč. Potom punč pila. Punč pekelně páčil. Petra punč položila na podnos. V půl páté Petra punč pila.

Michaela Strychová, 6. B

Píše Pepa

Pepa pátrá po padělaném papíru. Pavel píše po padělaném papíru politou propiskou. Z provázků postavíme past na protivného padoucha. Prodavačka píše: „Padouch páchne petrolejem.“

Vojtěch Kamenný, 6. B

Svámi pracemi jsme obohatili i soutěže Požární ochrana očima dětí

Oheň

Oheň. Když někdo řekne slovo oheň, někomu se hned vybaví kamna, někomu zase velký lesní požár, kterého byl někdy svědkem. Ale nikoho většinou nenapadne to, jak je pro nás oheň důležitý, nikdo si nepředstaví, jaké by to bylo bez ohně hořícího v kotlích. Samozřejmě, teď už máme jiné vychytávky, jako např. elektriku apod., ale jak žili pravěcí lidé bez ohně? Teď vám budu vyprávět pohádku o pravěké rodině, která, když našla oheň, změnila svůj život od základů.

Jednou, dávno, dávno žila rodina pravěkých lidí. Otcem byl zdatný lovec, který měl něžné srdce a jmenoval se Vlk. Matka byla velmi dobrá kuchařka a také dobrá na ruční práce. Jmenovala se Srnka. Jak už to tak bývá, měli dvě děti. Holčička se jmenovala Kukačka a chlapec se jmenoval Medvěd. Medvědovi vybral jméno tatínek, protože nechtěl, aby se jeho syn jmenoval třeba Králík. Tato krásná rodina žila v útulné jeskyňce, kde si na zem dali kůže a na zdi kreslili malby.

Jednoho dne ráno se Kukačka probudila a měla strašlivý hlad. Věděla, že ostatní spí a že může sama jen do určité části lesa, Vydala se na cestu, v lese si utrhla velký lupen, do kterého sbírala všechny plody, co našla. Protože její maminka byla velmi dobrá kuchařka, ukázala jí, jaké plody má sbírat, aby z nich potom mohla něco ukuchtit. Když už si myslela, že toho má dost pro celou rodinu, vrátila se. Cestou utrhla ještě tři lupeny a do každého rozdělila stejný počet plodů. Bylinka položila na kámen, kam je vždycky pokládala maminka. Vzbudila ostatní a řekla jim, že pro ně má překvapení. Byli nadšení. Schylovalo se k obědu, a tak se tatínek vydal na lov, malý Medvěd se vydal s ním, aby se něco naučil. Za chvíli přinesli králíka. Maminka s Kukačkou ho stáhly z kůže a rozporcovaly. Všichni se pustili do syrového masa. Večer šli všichni brzy spát, aby mohli ráno časné vstávat. Řekli si dobrou noc a usnuli.

Ještě v noci byla bouřka. Tatínek uslyšel praskání a šel se podívat, co to je. Došel k tomu rudo-žluto-oranžovému a dotknul se toho. V tu ránu zařval bolestí. V mžiku byli všichni na nohou. Jeden po druhém přišli k té věci blíž. Zjistili, že to něco vlastně hřeje. Tatínek to chtěl uhasit vodou, kterou měli v listech, ale maminka ho naštěstí zarazila. Řekla Kukačce, ať dojde pro zbytek králíka. Kukačka přinesla trochu masa, které zbylo obalené na kosti, a maminka ho opatrně přiblížila nad oheň. Nikdo ani nedutal. O nějaký čas později dala maminka maso pryč a kousla do něho. Celá rodina pozorně sledovala maminičinu počínání a zeptala se, jaké to teda je? Maminka řekla: „Výtečné!“ Poté dala maso kolovat a všichni souhlasili. Celé dny a celé noci na střídačku hlídali to něco, aby to nezhaslo. Po nějaké době tomu dali jméno Oheň.

A tak pravěká rodina zjistila, že oheň nejen pálí, ale také hřeje a pomáhá, ale i naopak.

Lenka Housková, 8. C

Jarmila Kytlicová, 6. A

Oheň

Jaký by byl život bez ohně? Když jsem přemýšlel, jaké má oheň klady, přišel jsem na toto: oheň hřeje, svítí, vaří se na něm a tavíme na něm bohatství nerostných surovin. Pomocí ohně i jezdíme, protože jezdíme pomocí zážehových a dieslových motorů. Také elektrická energie se nejvíce vyrábí pomocí ohně. Už jsem také slyšel, jak zachránil oheň člověka před umrznutím.

Ale oheň umí i zabíjet.

„Oheň se rozšířil téměř po celém domě, v němž uhořeli dva lidé. Požár byl zapálen úmyslně zápalkami nějakým žhářem.“ Tyto a další případy slychávám v televizi, rádiu, ve škole. Tak tedy k čemu nám ten oheň je? Přemýšlel jsem, jaký by byl život bez ohně. Byl by velice smutný. Veškerý život na zemi by se téměř zastavil.

Už pravěcí lidé přišli na to, že oheň hřeje, a proto si nemusí v zimě brát silné vrstvy oblečení, které ani v této době lidé neznali a díky němu nemusíme jíst syrové maso. To mi připomíná, jak se občas sejdeme pod pergolou a jen tak si povídáme a přitom jíme upečené, naložené maso nebo když si opékáme na ohni špekáčky.

Oheň je živél jako každý jiný. Všechny živly umí pomáhat a ničit. Příkladem může být voda. I voda se dokáže přeměnit někdy i v nebezpečnou potopu, která nepřináší nic příjemného. Třeba i zemětřesení je velmi nebezpečné a rozhodně si myslím, že by ho nikdo určitě nechtěl zažít, určitě i tornáda jsou velmi nebezpečná.

Když jsem přemýšlel nad ohněm, zjistil jsem, že bych bez něj nemohl normálně žít. Jak se říká, oheň je dobrý sluha, ale zlý je pán.

David Suchan, 8. C

Vojtěch Motz, 7. C

ZOO v plamenech

Jednoho krásného dne se v ZOO narodilo pandí mládě, dali mu jméno Sušenka. Sušenka byl smutný, protože neměl kamarády, měl jen svoji maminku. Ta mu řekla, že je výjimečný a že se nemá bát. Sušenka byl šťastný.

Další den se ve výběhu poprali dva bizoni a rozbili ohradu. Ostatní zvířata se splašila a rozbila též své ohrady. Najednou propukl požár. „Sušenko, Sušenko, kde jsi? Kde jsi?“ Ale Sušenka se neozýval. Nikdo nevěděl, že je přímo uprostřed požáru.

Sušenka se schouel do klubička a schoval se. Byl moc vyděšený, zmatený a strašně se třásl. „Pomoc, mami, pomoc!“ volal. Najednou ho popadl takový zvláštní pocit, byla to odvaha. Vstal ze země a hledal cestu ven. V tom uviděl, jak ho oheň nechce pustit dál. Prosil ho, křičel na něj a naříkal, ale oheň nic. Jenže Sušenka se nedal a zákeřný oheň přeskočil.

Pandí maminka moc ráda viděla svého malého pandu. Nakonec přijeli hasiči a veterináři. Vše pak bylo tak, jak má být a Sušenka měl víc než dost kamarádů.

Ivanka Kerekaničová, 8. C

Záchranné sbory

Policisté ti jsou dobří,
mají pistole i štíty zbrojí,
nasadí helmu, vyjedou,
zachrání slečnu zajatou.

Hasiči zase jenom hasí,
do vozu nasednou a zase vyráží.
Jedou velkou rychlostí,
až se siréna z toho roztočí.

Sanitka je zase zmatená,
jezdí pořád dokola.
Když vezli moji babičku,
zabloudili trošičku.

Lidem pomáhají velice,
zachrání vás ze stromu i lednice.
Slyšela jsem o nich mnoho,
proto děkujeme za to mnoho.

Pořád je tam slýchávám,
ve městě jim uhýbám.
V autě či traktoru
uhnu se jim na stranu.
Šárka Srpová, 9. B

Lucie Jirková, 7. B

Hasiči

Hasiči, to jsou supr chlapíci,
kamarádi se nejen s hadicí.
Oheň vždy uhasí,
děti slavně zahlásí: „Už je hotovo!“

Oheň se nechce zastavit,
brzy pohltí celý byt.
Hasiči však s žebříkem,
pospíchají za Pepíkem.

Pepíček nahlas křičí:
„Pospíchejte, hasiči!“
Hlavní hasič zakřičí:
„Pospíchejte moc,
brzy bude noc!“

Pepíčka snesou po žebříku dolů,
s maminkou budou brzy spolu.
Maminka zvolá: „Hurá!
Tohle byla moje noční můra!“

Když tohle vše skončilo,
zrovna se setmělo.
Pepíček byl zase rád se svou rodinkou
a hlavně se svou maminkou.

Babička si ho vzala s sebou domů,
tam v parku okolo stromu.
Druhý den šli na hasičskou stanicí,
předat hasičům cukrovinky a velkou
kytici.

Hasiči byli velmi rádi,
stali se s Pepíčkem kamarádi.
Pak ho povozili v hasičském autě,
aby nestál jen tak v koutě.
Jiřina Janečková, 9. B

Návštěva hasičů

Jednoho dne k nám do školy přijeli hasiči. Paní učitelka nám řekla, že nám dají poučky o tom, kde se smí a kde se nesmí plavat. Otevřely se dveře a do třídy vešel pán v hasičském obleku. Představil se nám a šel rovnou k věci. Nejdříve se nás ptal, kam se chodíme v létě koupat. Většina dětí řekla, že chodí do lomu. U toho nás pan hasič zastavil. Řekl nám, že si docela dost zahráváme s osudem a že je to nebezpečné. Na tabuli nám začal vypisovat pravidla.

První pravidlo bylo, že se nemáme koupat tam, kde to neznáme. Tím měl na mysli, že je nebezpečné lézt do vody tam, kde to neznáme, kde jsme ještě nikdy nebyli nebo to tam neznáme vůbec.

Druhé pravidlo bylo, že nesmíme skákat do vody, u které nevíme, jak je hluboká. Dodal k tomu, že kdybychom skočili do vody, kterou neznáme a nevíme, jak je hluboká, tak bychom si mohli rozrazit hlavu o dno a nikdo by nás taky nemusel najít.

Třetí pravidlo bylo, že je nebezpečné lézt do vody, která není čistá, protože může být kontaminována nějakými toxickými chemikáliemi. Z toho pak můžeme mít vyrážku nebo střevní potíže.

Poté nám vyprávěl příběh o chlapci, který skákal do vody, kterou neznal a také na to velice špatně doplatil. Skončil na invalidním vozíku. Nakonec nám řekl, ať na sebe dáme pozor a ať si alespoň těch pár pravidel vezmeme k srdci a přemýšlíme o tom, kam se jdeme s kamarády koupat. A pokud se jdeme koupat do neznámých vod, ať u sebe máme vždy telefon pro případ nouze.

Na úplný konec jsme od pana hasiče obdrželi letáček s telefonními čísly na celý integrovaný záchranný systém. Poté se rozloučil a odešel. Paní učitelka nám potom řekla, že doufá, že jsme si z toho aspoň někdo vzal příklad a bude se tím řídit.

Kateřina Zavadzanová, 9. B

Společná práce žáků 1. B

Společná práce žáků 1. B

Z našich výtvarných prací

Lenka Housková, 8. C

Matěj Pexa, 9. B

Marie Strnadová, 8. A

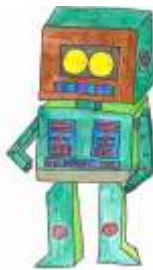
Soutěž Evropa ve škole

Jiřina Janečková, 9. B

Anna Marie Vilímková, 8. C

David Suchan, 8. C

Nela Trachtová, 9. B

Ukázka keramických prací

Dominika Punáková, 6. A

Společná práce žáků 5. A

Společná práce žáků 5. A

Eliška Turková, 8. A

Michala Macková, 8. C

Žáci 5. A

Projekt AJG – Když se hudba vybarví

Vojtěch Dušák, 6. B

Anežka Dvořáková, 7. C

Jan Dvořák, 8. C

Denisa Pišová, 5. B

Lenka Housková, 8. C

Barbora Hejnová, 5. B

Jan Bulan, 5. B

Michala Macková, 8. C

David Jánoška, 6. B

Anna Čápková, 8. A

Krtek a potopa

Obrázek, který jsem se rozhodl popisovat, je od Zdeňka Milera z knížky Krtek a potopa.

Na obrázku zvířátka usilovně pracují na vybudování nového domova pro myšku, protože kvůli velké vodě o něj přišla.

Na obrázku je nejpodstatnější nový domek, který zvířátka postavila na louce a právě ho dokončují.

Na stavbě se podílí zajíc, který stojí za domečkem na vysokých dřevěných štaflích a velkou palicí přibíjí latě k trámům střechy. Krteček také pracuje. Ten stojí jednou nohou na žebříku a druhou na střeše domečku. V ruce drží červenou cihlovou tašku. Právě začal pokrývat. Hotová je pouze první řada. Ze země mu střešní tašky usilovně podává myška. Jako poslední se podílí na stavbě ježek. Drží v ruce štětec a bílou barvou natírá okno. Vedle sebe má postavenou plechovku s barvou. Troška barvy mu omylem ukápla na trávnik. Všechna ostatní okna už jsou natřená, tudíž bude mít svou práci brzy hotovou.

Okolo domku je naskládáný potřebný materiál s nářadím, které zvířátka používají. V pozadí jsou vidět velké kapradiny, takže bude mít myška z domečku krásný výhled. Práce všech zvířátek se nejspíš také vydaří, a tak se myška už moc těší na nové bydlení.

Tento obrázek jsem si k popisu vybral proto, že je z něj vidět, jak si zvířátka navzájem pomáhají, a také proto, že jsem se díky němu vrátil do doby, kdy jsem byl malý chlapec a četl tuto knihu.

Jan Blažek, 6. A

Stanislav Kolář, 7. B

Vodník

K popisu jsem si vybrala obrázek Josefa Lady z Velké knihy českých říkadel. Josef Lada byl ilustrátor dětských knížek, ale i spisovatel. Kniha obsahuje spoustu říkadel a krásných obrázků. Oslovila mě postava vodníka.

V popředí obrázku je malý vesnický rybníček se stavidly. Na břehu stojí stará, ohnutá vrba, jež se naklání nad hladinu. A na té vrbě sedí zelený mužíček – vodník.

Vodník má zelený klobouček a zelený kabátek, ze kterého mu stále kape voda. V ústech se mu houpe velká, zahnutá fajfka. Hlídá své dušičky, ukryté v hrníčcích pod pokličkami.

Zašívá si botu a přitom si prozpěvuje: „Šiju, šiju si botičky do sucha i do vodičky...“

Po obloze pluje měsíc a svou září osvětluje malebné chaloupky, stojící v pozadí rybníka. Vše se připravuje ke spánku.

Ráda si obrázky Josefa Lady prohlížím, neboť v každém je ukryt nějaký příběh. Myslím, že Ladovy ilustrace milují všechny děti již od útlého věku.

Nela Dušáková, 6. A

Náměsíčník

Autorem obrazu Náměsíčník je můj otec Stanislav Kahuda. Tento obraz máme na stěně v obývacím pokoji. Rozměry obrazu jsou 170cm a 130cm. Obraz maloval téměř rok akrylovými barvami a pastely.

Dílo zobrazuje postavu náměsíčníka ve fantazijním prostředí.

Prostředí tvoří pralesní vegetace, palmy a různé rostliny. V tomto přírodním prostředí je ukrytý orientálně zdobený palác s velkým nádvořím. Nádvoří je vydlážděno dlaždicemi s ornamenty a v podloubí paláce stojí strašidelné sochy zvířat. Po nádvoří se prochází náměsíčný muž se zavřenýma očima.

V přední části nádvoří je schodiště se zábradlím. Na zábradlí sedí zelený bazilišek pozorující náměsíčníka. Pod schodištěm je další podloubí, které je zcela ve tmě. Rýsují se v něm obrysy něčeho, co nelze přesně určit. Vždy jsem si myslela, že je to páv. Pozadí obrazu se ztrácí ve tmě.

Při tvorbě se autor řídil přesnými pravidly perspektivy osvětlení. Hlavní světlo dopadá na nádvoří a schodiště a pozadí je ve tmě.

Když jsem byla malá, ráda jsem seděla před obrazem a prohlížela si ho. Vždy jsem objevila něco, čeho jsem si předtím nevšimla, a představovala si, co je asi za zdi paláce nebo pod schodištěm.

Tereza Kahudová, 7. A

Anita Frühaufová

Václav Punda

Eliška Maturová

Miroslava Brůhová

Zengiz Halim

Fantastická rostlina – práce žáků z 8. B

Eliška Sedlářová

Terezie Petrovičová

Tereza Jiřiková

Vladislav Fesyuk

Radek Rusňák

Zapojili jsme se i do soutěže Evropa ve škole.

Vynález zkázy

Jednou jeden moc zlý pán
chtěl vymyslet podlý plán.
Rozhodl se zkonstruovat
stroj, co bude stromy lámat.

Hnědou barvu bude mít
jako na louce uschlé kvítí.
Bude mít i čudlíky
jak kulaté knoflíky.

Při projetí stroje zkázy
budou na zem padat vázy.
Bude ničit vše a hned,
nezbyde nám ani med.

Vše přejede nato tata,
utíkat bude máma, děd i táta.
Nikdo se mu neschová
ani teta Máchová.

Eva Koudelková, 9. B

Věda je prý jiný svět

Věda je prý jiný svět,
na vše hledáš odpověď.
Někdo ovšem nechápe,
kam až vědec došlape.

Možná je to cesta dlouhá,
kde něco se i nepovede.
Když tě ale vede touha,
nějaká chyba je maličkost pouhá.

No a když si určíš cíle,
nic nebude černobilé.
Pak už bude jenom míle,
jež povede k další vědecké síle.

Nela Trachtová, 9. B

Věda

Ptáte se, co přinesla věda dnešní době,
elektroniku v každé podobě.
Všichni s elektronikou žijeme,
vždyť my se bez ní neobejdeme.

Každý denně rozsvítí světlo,
vždyť jinak by to nešlo.
Používáme ji, ať chceme nebo nechceme,
vždyť si bez ní ani vodu neohřejeme.

Dále tu máme například,
létání do oblak.
Používáme vzducholodě
nebo jiné lehké stroje.

Vědci nám je vymysleli,
abychom je použili.
Mysleli to s námi dobře,
vždyť jsme před tisíci lety žili v jeskyni, v hoře!

Ale kam to dospěje?
Budeme snad obývat jinou planetu?
Vybudujem tam také koleje?
Nebo tam postavíme další raketu?

Myslím, že to nebude tak lehké,
vždyť planeta Země je rájem,
vzniklo na ni vše, co je tak hezké,
musíme si jí vážit, je naším domovem.

Ondřej Sýkora, 8. C

Olga Litiuc, 9. A

Věda je jiný svět. Jaký?

Věda je opravdu jiný svět. Přemýšlím a hledám, jak ji popsat. Je to veškerý výzkum, medicína, strojírenství. I většina předmětů ve škole jako je matematika, chemie, fyzika atd. je věda. Nyní a v minulém století byl její největší rozmach, který stále poroste.

Věda také zkoumá věci, které nejsou vidět pouhým okem. Je potřeba na ně použít mikroskopy a jiné přístroje. Díky vědě se mohou někteří z nás podívat do vesmíru a zkoumat jiné planety. Díky ní máme i všechny věci, které používáme každý den, např. mobilní telefony, televize, počítače a jiné potřebné věci. Je více druhů věd, např. lékařská, technologická, biologická, humanitní nebo o neživé přírodě. Každá se zajímá o jiný druh vynálezů k usnadnění života lidem.

Karel Kaška, 6. A

Také nám může vysvětlit některé děje a věci, které člověk nepochopí a věda mu je objasní a vysvětlí. Lidstvo se vyvíjí díky vědě a technologiím, které nám poskytne věda. V podstatě nám usnadňuje život a vynalézají se věci, na které by se bez vědy nepřišlo. Velký pokrok je vidět v lékařství, bez výzkumů a vědy bychom nemohli léčit dnes už běžné nemoci. Doufám, že brzy se věda dostane i tak daleko, že porazí i rakovinu a jiné těžké nemoci.

Dominik Svoboda, 9. B

O čem by dnes psal Jules Verne?

Jules Verne dříve psal o vzdálené budoucnosti. Třeba o ponorkách, o létání do vesmíru a o cestování po zeměkouli. Všechny tyto věci, které jsem vyjmenoval, neexistovaly. Ale dokázal si je představit.

Dnes by psal, alespoň myslím, o životě na cizích planetách a o vzdálených galaxiích. A já vám nějaký příběh řeknu.

Jednoho dne si čínský vynálezce řekl, že se podívá do jiné galaxie. Začal dělat plány na novou raketu, která vydrží až několik světelných let. Neřešil palivo, ale řešil hlavně materiál. Palivo byl vodík, kterého je ve vesmíru hodně.

Když ji vynalezl, začal hledat nějakého dobrodruha a řidiče. Našel je a mohli vylétnout.

Cestou do jiné galaxie viděli všechny různé planety. Když doletěli do galaxie, uviděli spoustu malých človíčků. Malí človíčky je uvítali v míru a představili jim nové věci, které lidé ze Země neznali. Třeba teleportační systém.

Na cestě domů byli všichni spokojeni. Dobrodruh mohl napsat novou knihu, vynálezce přivezl na Zem teleportační zařízení a řidič byl rád, že mohl řídit něco tak úžasného.

Jan Dvořák, 8. C

Petr Navara, 9. A

Věda je pozoruhodný svět

Její počátky bychom mohli hledat již u prvních tvorů lidského druhu, jenž se snažili ulehčit si život různými primitivními nástroji. Pro ně velké záhady, jako například existence jevů jako je blesk, bouře, nemoci a další, byly vykládány za skutky bohů. Tato božstva měla svůj osobitý charakter podle dějů, které jim příslušely.

S vývinem člověka postupovala i věda. Tehdejší učenci však museli postupovat s opatrností, jelikož mnohdy naráželi na odpor církve, která se jen nerada smiřovala se změnami. Nebohý vědec tak snadno mohl za rouhání skončit na hranici.

Právě věda ale vyvedla lidstvo z těchto temných časů. Chemické pokusy, gravitační zákony, poznatky a materiály „cizinců z východu“, to vše uvedlo do chodu průkopnické myšlenky ve společnosti. Lidé se již ptali: „Co a proč to tak je?“ Už jen neseděli a nevěnovali se jen své obvyklé práci. Tato doba zplodila generaci učenců, jež vyvedli Evropu ze středověku. Život na venkově samozřejmě příliš mnoho změn nepocítil, ale města již změnila svou tvář.

S příchodem průmyslové revoluce nastal zlatý věk vynálezů. Jejich podpora byla veliká, jelikož se v této době snad každý uvědomoval, jaký vliv mohou nové technické vymoženosti přinést. Klíčovým prvkem této doby se stala pára. Ale každá věc má i svou stinnou stránku.

Války přinášejí lidem bídu a utrpení, ale často bývají živnou půdou pro vědce. Každý národ si v té době potřebuje udržet jistou technickou převahu nad svým protivníkem, a tak se ke slovu dostávají nové vynálezy. Ne všechny ovšem přinášejí jen smrt a zkázu. Léky, vozidla, pohony, mechanické a technické vymoženosti, to vše nám usnadňuje život i v klasickém životě.

Jaroslav Polák, 7. B

Dnes si můžeme život jen těžce představit bez automobilů, letadel, elektřiny nebo třeba jen obyčejné tužky. To vše ovšem někdo musel vymyslet. Věda bude existovat tak dlouho jako lidstvo samo a její vývoj nikdy nekončí. Nikdy.

Tomáš Pilbauer, 9. B

Věda je prý jiný svět. Jaký?

V životě nastávají chvíle, kdy člověk přemýšlí nad problémy, které ho netrápí a nedají mu spát. Mnohdy se jeho zrak upíná k práci vědců z různých oborů.

Jak poznáme mezi spoustou lidí vědce? Jsou to lidé velmi vzdělaní, kterým nechybí energie. Energie, která je žene vpřed za poznáním, směrem k novým objevům.

Dá se říct, že věda mění svět. Bádají, zkoumají a my o tom často ani nevíme. Jejich práce je pro nás vzdálená. I malé bezvýznamné objevy mohou změnit život každého z nás.

Kde se můžeme dozvědět o novinkách v oblasti vědy? O výsledcích svých prací nás vědci informují v odborných časopisech, novinách, televizi či v rádiu.

Vědecký pokrok obohacuje každého člověka.

Jaroslav Ďuriš, 9. B

Šípková Růženka

Jedna detektivní kancelář poslala prince vypátrat království, kde všichni spí a zbavit ho spících lidí. Šel po stopě a najednou narazil na spící lidi v různých pozicích. Došel až k hradu, kde uvnitř spala dívka. A protože nevěděl, jak se budí princezny, vyndal si mobil s připojením k internetu a našel si to na googlu. Dal jí čichnout čpavku, napít redbulu a princezna, nabuzená redbulem, vyskočila u okna a zvolala: „Redbul mi dává křídla!“

Jáchym Chyna, 3. A

Povídka

Jednou jsem šel kolem moře a snil jsem o tom, zkusit se potápět s potápěčským přístrojem. Ale neměl jsem na něj. Koupil jsem si alespoň potápěčské brýle a šnorchl s nápisem „MADE IN CHINA“.

Potopil jsem se, uviděl jsem ponorku. Připlul jsem blíže a ponorka mě vcucla dovnitř. Uvnitř seděl muž, co rozdával zadarmo potápěčské náčiní. Náčiní bylo ve velké kvalitě. Dal mi také jedno a rovnou mě i vyškolil.

Ten pán je tam možná až dodnes. Nakonec mě ponorka zase vyplivla a jsem tu mezi vámi.

Michal Španvirt, 5. A

Žáci 1. B

Žáci 5. A

Žáci 5. A

Žáci 5. A

Zuzana Mašková, 1. B

Tomáš Nguyen, 1. B

Směry současné módy (výklad)

Módu a styly určují celosvětoví návrháři, kteří objevují směry minulosti i nové nebo sloučené do jednoho nového celku.

Pojem „móda“ pochází z francouzského slova „mode“. Móda nejčastěji souvisí s oblékáním, najdeme ji však i u hudby, informatiky či umění.

Dnes je móda velmi sledována a brána, mnoho lidí by si nevzalo „staré“ věci, nýbrž jen oblečení podle nejnovějších kolekcí. Ale ne všichni ji tak berou, je spousta lidí, co vytváří vlastní styly a snaží se vyniknout.

Anna Marie Vilímková, 8. C

Směry současné módy (výklad)

Dnešní móda je velmi pestrá a rozmanitá. Někomu nediktuje, jaký typ oblečení má nosit. Není jenom jeden styl. Na každé roční období jsou určené jediné barvy. Loňská zima a podzim byly v barvách modré, hnědé a červenofialové.

Chlapecká móda je spíše uvolněná, ale ne až tak sportovní. Většinou mají elegantní košili a k ní volné, spadlé kalhoty. Často nosí kšandy spadlé ke kolenům.

Dívčí móda je poněkud rozmanitější. Některé dívky nosí elegantní šaty a k tomu střevíce, ale některé chodí sportovně oblečené a nosí k tomu čepice s rovnými kšiltly.

Móda se projevuje i u našich psích mazlíčků. Zvláště ta menší plemena se v barevných bundičkách s kapuckou a návlecích na tlapky vedle svých páničků pěkně vyjímají.

Směr dnešní módy neumím popsat, ale zdá se mi, že se čas vrací zpátky. Návleky, hnědé maskáčové bundy a podobně.

Lenka Housková, 8. C

Nina Štěrbová, 5. B

Směry současné módy (výklad)

Pojem móda pochází z Francie. Móda nejčastěji zasahuje do oblékání. Od 20. století je móda vyzdvihovaná do popředí. Směry dnešní módy a stylu určují čeští a světoví módní návrháři. Objevují se směry nové, ale vrací se i směry, které již dříve byly. Jmenujme rok 2010, kdy hlavním trendem byly křiklavé a výrazné barvy, proužky, puntíky, velké brýle, korálky. Dnes sleduje módu snad každý, řídí se podle ní, utváří si názory a postoje k životnímu stylu. Módní styl je harmonie osobnosti člověka a tím, jak vypadá každý z nás.

Viktorie Machaloušová, 8. C

Novinka automobilky Mazda (výklad)

Novinka Mazda 6 získala ocenění za nejbezpečnější auto roku 2014. Tento automobil má nejvyšší možné hodnocení bezpečnosti od příslušných institucí z Evropy, Japonska, Austrálie i Spojených států.

Model Mazda 6 získal pět hvězdiček na Euro NCAP loni v září, o dva měsíce později získal opět maximální ohodnocení od japonské organizace JNCAP. V listopadu přibylo pět hvězdiček od australské organizace ANCAP. V prosinci udělila americká organizace IIHS modelu Mazda 6 vrcholné hodnocení Top Safety Pick.

Jedná se o sedan a kombi střední třídy, obě karosářské verze v plné míře využívají techniku Sky Activ. Vedle bezpečnosti bývá oceňován rovněž jejich design ve stylu Kodo. Model má vynikající dynamiku a hospodárnost, stejně jako nízké provozní náklady.

Podobně jako všechny ostatní modely Mazda nové generace je i Mazda 6 zkonstruována v souladu s filozofií Mazda Proactive Safety. Jejím cílem je minimalizovat riziko dopravních nehod a maximalizovat řidičovu schopnost bezpečně ovládat automobil.

Karoserie SKYACTIV-BODY se využívá ke zvýšení tuhosti vysokopevnostních ocelí i dalších inovací. Díky tomu poskytuje vynikající úroveň pasivní bezpečnosti nejen všem, kdo sedí uvnitř, ale také chodcům.

Mazda i nadále pracuje na zdokonalování bezpečnostních vlastností svých automobilů.

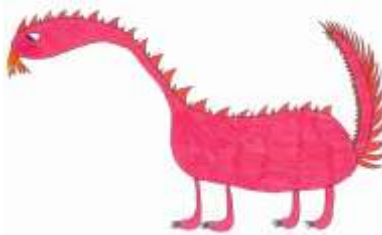
Jan Dvořák, 8. C

Společná práce žáků 8. A

Patrik Vlček, 5. B

Jana Zákostelecká, 5. B

Když málo znamená mnoho (úvaha)

Když málo znamená mnoho. Když slyším tuto větu, dovedu si například představit, jak někdo dokáže pomoci třeba hladovým a chudým dětem v Africe, ale i třeba těžce nemocným lidem jen tím, že jim pošle určitou částku peněz.

Samozřejmě, že se těmto lidem může pomoci materiálně, například když lidé pošlou dětem do Afriky kola, aby na nich mohly jezdit do školy, která může být vzdálená třeba i šest kilometrů od jejich bydliště.

Vidím to třeba i v televizi, když po povodních hodní lidé jednomu pánovi, který přišel o všechny své věci, věnovali oblečení, různé spotřebiče a podobně. To mi dává alespoň malou naději, že tento svět ještě není tak zkažený.

Obdivuji ale i naši školu, která posílá peníze na studie a na vše potřebné indické dívce Mary.

Já si osobně myslím, že ať už penězi nebo tím, že pošlu těmto lidem nějakou věc, ať už jim pomohu hodně, nebo alespoň maličko, může mě hřát u srdce to, že jsem pro ně alespoň něco udělala.

Trang Thanh Le, 6. A

Marie Strnadová, 8. A

V nouzi poznáš přítele (úvaha)

Ano, opravdu můžeme v nouzi poznat přítele. Tedy... alespoň si to myslím, protože věřím na opravdové, velké přátelství, ve kterém se dva lidé navzájem podporují, mají se rádi jako přátelé a navzájem by za toho druhého dali ruku do ohně.

Někdy se ovšem může stát, že v nějaké nouzové situaci, ať už se jedná o nějaký lehčí osobní problém, nebo opravdu o nějakou nouzi jako takovou, při které může jít o život, se ke mně můj nejlepší přítel otočí zády a nechá mne samotnou a pomůže mi člověk, se kterým jsem se nikdy moc nebavila, nebo dokonce, kterého jsem neměla nikdy moc v oblíbenosti. Tím se alespoň ukáže, jaká je skutečná tvář mého bývalého nejlepšího přítele.

Kdyby to ale bylo tak, že bych byla v nouzi a můj nejlepší přítel by mi pomohl, byl by to opravdový důkaz velkého kamarádství, které nic nerozdělí.

Bohužel se to ale dnes už moc nevidí.

Marie Strnadová, 8. A

Společná práce žáků 8. A

Moje kamarádka Tereza Kahudová

Začnu tím, že jí říkám Réza. Chodí se mnou do třídy už sedm let.

Představte si dlouhovlasou hnědovlasou dívku s velkými kukadly, s nožkami jako laňka. Je o hlavu vyšší než já. Občas nosí brýle, myslím, že na čtení.

Asi by vás zajímalo, co nosí na sobě. Popravdě si toho moc nevšímám, jen vím, že má každou ponožku jinou a v zimě se obléká do bundy Vans.

Réza je dobrosrdečná, nemá ráda, když jí někdo říká, že má blond vlasy a její inteligence je vysoká jako ona sama.

V šesté třídě jsme se spolu moc nebavili, ale teď jsou z nás asi nejlepší kamarádi.

David Vitek, 7. A

Kristina Blahutová, 7. A

Kdo to je?

Tato osoba není vysokého vzrůstu. Každého nejspíše zajímá otázka: dívka, či chlapec? Odpověď prostá: dívka. O ni píší. Hubená spíše jest. Její pleť jemně snědá, spíše jako Elena Gilbert.

Vlasy – to je oříšek. Spíše kaštan. Ano, takovou barvu mají. Ale co s obličejem? Jak ho nazvat? Jak ho pojmout? Ani velký, ani malý, na krku však krásně sedí. Když se usměje, všem klukům brada spadne.

Jaké vlasy, takové oči – dva kaštany v bílém sněhu. Nos jako kulatý trojúhelník. Těžké si to představit. Obočí jako medvědí srst, spíše medvědíte. Rty má drobně širší.

Nerada mluvím za jiné lidi, ale myslím, že ji baví diskutovat a probírat různé věci. Je to dobrá kamarádka a bez ní by slepice nebyly slepice.

Magdaléna Chánová, 6. A

Jaká bych já byla učitelka (úvaha)

Jaká bych byla učitelka? No, to nevím. Asi hodně přísná, anebo bych naopak skončila na psychiatrii. Obdivuji se učitelům, jak to s námi mohou vydržet. Musí mít asi hodně silné nervy. Já osobně bych to asi nevydržela.

Nejspíš bych křičela, byla unavená a také hodně netrpělivá učitelka. Ne, nedělá mi problém komunikovat s lidmi, ale učit děti v pubertě, to je umění.

Představme si, že jeden dospělý člověk musí zvládat třídu plnou dětí, které si myslí, že mají vždy pravdu. Chovají se neslušně, vy je napomenete a hned vykřikují, jak jste si na ně zasedla. Tohle bych opravdu nezvládla, nemohla bych být učitelkou.

Každý byl v našem věku takhle paličatý, jenže čím víc jde generace dopředu, tím víc jsou děti drzejší. A proč? Proč je to tak? Zvláštní.

Možná bych zvládla žáky na prvním stupni, ale to bych měla ještě větší zodpovědnost. Chce to asi mít rád děti, silné nervy a trpělivost.

Adéla Šťastná, 8. A

Klára Pešlová, 5. B

Můj první den ve škole (úvaha)

Zavzpomínejte a zamyslete se nad tím, jaký byl váš první den ve škole. Já jsem se toho okamžiku docela bál, asi jako většina dětí. Zamysleli jste se někdy nad tím, jak to prožívali ostatní? Já ne, myslel jsem na to, abych byl už doma. Ale po chvíli se mi tam začalo líbit. Našel jsem si kamarády, se kterými se přátelím dodnes. Když se ohlédnu zpět, tak byla první třída asi ta nejlepší ze všech, i když všechny třídy byly skvělé.

Zkuste si vzpomenout na svůj první den ve škole a zamyslet se nad ním!

Ondřej Nešpůrek, 9. B

Matěj Kriváček, 9. B

Moje memoáry a mizérie ze žákovských let (úvaha)

Jsem žákem už devět let, když nad tím popřemyslím, mám docela smůlu. Na rozdíl od mých rodičů mám povinných devět let a ne osm. Možná, že moje smůla je v něčem štěstí, možná, že já se naučím více než oni, možná toho víc proberu, ale kdo ví? Za těch doposud prožitých devět let jsem udělal spoustu hloupostí. Mohu si jen představovat, co by se dělo dnes, kdybych jich tolik neudělal a byl hodnější, jaké by to bylo dnes, kdyby toto a tamto, to si říká

kdekd, ale nikdo se to nedozví. Jaké by to asi bylo, kdybych nechodil do této třídy a nepotkal spoustu nových kamarádů a kamarádek? Ačkoliv by mě to moc zajímalo, to, co se stalo, už nikdy nezměním. Jediné, co se dá změnit, je budoucnost.

Josef Endlicher, 9. B

Daniel Hanžlík, 7. B

Moje memoáry a mizérie ze žákovských let (úvaha)

Když si zavzpomínám na všechny naše zážitky, hádky a jiné věci, je toho hodně. Nevím, čím bych měla začít, třeba třetí třídou, kdy Ondra Matesovi rozsekl hlavu. Proč to asi udělal? Nebo když jsme ve čtvrté třídě byli na plovárně a Matěj nás s Nelou rozesmíval, až jsme se začaly topit. V té době jsme už začali zlobit.

V páté třídě na lyžařském výcviku jsme já s Jírou jediné neuměly lyžovat. Padaly jsme a byly jsme celé od modřin. Snad už lyžovat umím.

V šesté třídě jsme začali mít každý jiné zájmy, ale stejně jsme byli velmi dobří kamarádi. Postupně jsme se rozdělili na skupinky a stali jsme se nejzlobivější třídou. Máme spoustu dobrých i špatných zážitků. A zlobivou třídou asi zůstaneme.

Kateřina Štětínová, 9. B

Naše třída

V naší třídě se setkáte se sígry, nepořádníky, s flákači a s děravými hlavami, ale i se spoustou milých a šikovných lidí. Při hodinách dávají někteří pozor a jiní dělají nepořádek. Někteří se hlásí ovšem ne proto, že znají odpověď na otázku, kterou učitel položí, ale proto, že chtějí jít na toaletu, anebo otevřít či zavřít okno.

Před hodinou chemie nebo přírodopisu nastává jiná situace. Všichni se učí a člověk by řekl, že jsou u nás ve třídě jen velice chytré děti, které ze všeho nejvíc milují učení. Všichni dohromady doufáme, že se nebude psát test. Ale většinou je naše doufání marné. To je chvíle, kdy všichni táhneme za jeden provaz.

Tak přemýšlím: proč spolu dokážeme držet jen před kritickou situací? Proč dokážeme spolupracovat jen tehdy, když nám něco hrozí? O přestávce svorně vyplňujeme pracovní listy, není čas na žádné hádky a hašteření. Dokážeme se mezi sebou na všem domluvit a vzájemně si poradit.

Ale potom? Potom se naše třída změní na kolektiv, v němž je těžké najít společnou řeč a domluvit se i na jednoduchých věcech. Začnou se tvořit skupinky, pomluvy a další nepěkné věci vyplují na povrch.

Tak mě napadá, že bychom měli na sebe mluvit pomocí chemických vzorečků. Možná bychom si tak rozuměli víc a delší dobu by mezi námi byla pohoda.

Martin Písek, 8. A

Václav Kroka, 1. B

Naše třída

Moje třída je velice zajímavá oproti jiným třídám. Máme tu různé druhy lidí. Jako celek působíme málokdy. Většinou jsme rozděleni na skupinky, protože každý má různé druhy konverzace a zájmů. Také si všichni se všichni se všemi nemusí být sympatičtí. Všichni se však snažíme navzájem spolu vycházet.

Dívky se spíše baví mezi sebou a chlapci také. Většinou máme mezi sebou nějaké spory, ale časem to vždycky vyšumí. Žádná třída není dokonalá.

Michala Macková, 8. C

Anna Dušátková, 1. B

Vítek Černý, 1. B

těžká zkouška

přijímací řízení
pro mne v hrdle sevření
srdce mi kolabuje
že propiska vypisuje
koho se na pomoc ptát mám
vždyť tu nikoho neznám
čas mě tlačí
říkám si stačí
mozek informace vydat nechce
asi neprojdou tak lehce
papír hrůzy jsem odevzdal
doma jsem to oplakal
příští den výsledky jsem uviděl
celý jsem z toho zkameněl
sláva hurá jsem přijatý
teď je čas na oslavy

Petr Navara, 9. A

*Michaela
Bendová, 6. A*

Cesta

Devět let je skoro za námi
a další tři roky před námi.

Musíme si vybrat cestu,
kterou se vydáme,
abychom si mohli vydělávat
peněz kupu.

Je to těžké rozhodnutí,
kudy se pak vydat,
hlavně abychom si mohli
co nejvíc si vydělat.

Je to jenom na vás,
kudy se vydáte,
abyste mohli být
šťastní v životě.

Dávid Gono, 9. B

Kateřina Pečmanová, 8. B

Konec jedné cesty

Zvonění se kvapem blíží,
diktáty už nebudou,
jedna cesta opět končí,
nové brzy přibudou.

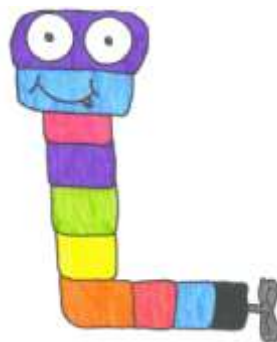
Životem se beze školy
prostě projít nedá,
ačkoliv to není snadné
je to denní chleba.

Prošla si tím tvá matička,
stejně tak tvůj otec,
pro tvé známky nejednou
zatnuli ti tpeec.

Někdo chce a někdo
nechce,
to už takhle bývá,
ale jednou, až zazvoní,
budeš rád vzpomínat.

Spolužáci odejdou ti,
noví opět přibudou,
avšak až do konce cesty,
přátelé ti zůstanou.

Tomáš Pilbauer, 9. B

Karolina Benešová, 9. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Jitka Valentová

Babunych Karina
Beneš Jiří
Benešová Karolina
Billichová Tereza
Bravenec Vojtěch
Cimler Martin
Černý Jiří
Divič Martin
Hobizalová Kristýna
Horváthová Bianka
Konopová Kateřina
Kopecká Aneta
Krátká Kateřina
Langmajerová Pavla
Litiuc Olga
Machová Radka
Navara Petr
Nečas Radek
Pangrácová Petra
Podlaha Robin
Ptáčníková Marie
Raková Anna
Šlapák Martin
Šulková Monika
Vaněčková Natálie
Zeman Lukáš

Olga Litiuc, 9. A

Petra Pangrácová, 9. A

9. B

Iva Bicanová

Řuráková Barbara
Řuriš Jaroslav
Endlicher Dominik
Fencel Dominik
Gono Dávid
Hlaváčová Nikola
Janečková Jiřina
Kináč Martin
Komárek David
Koudelková Eva
Křiváček Matěj
Nešpůrek Ondřej
Pexa Matěj
Pilbauer Tomáš
Srpková Šárka
Svoboda Dominik
Štětinová Kateřina
Trachtová Nela
Zavadzanová Kateřina

Eva Koudelková, 9. B

Marie Strnadová, 8. A

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara,
Jírovceva 9/a, České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Jaroslava
Interholcová, Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Karla Ptáčníková, Mgr.
Lenka Sýkorová

Výtvarné práce žáků dodali: Mgr. Michala Albrechtová, Mgr. Marcela
Albrechtová, Iva Bicanová, Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Veronika
Havránková, Mgr. Marcela Linhartová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr.
Zdeněk Teplý

Sestavila: Mgr. Michala Albrechtová

Vyšlo v květnu 2014